

Hold on

PRÓZA - LXII. évfolyam, 43. szám, 2018. október 26.

(13.) Nem tudtam enni. Már a látványtól hányingerem lett: az eleve túl gazdagon összecsovizott croissant-ok egyik fele lekvárba volt áztatva, a másik mézbe. Ilyen mértékű, ennyire bátor édességkoncentrációt még nem láttam. Óvatlanul belekortyoltam a narancslébe, de azonnal le is tettem a poharat az asztalra. Sara felvihogott, tetszett neki a látványos undorodásom.

Felpattant, kiviharzott az előtérbe, ám szinte azonnal jött is vissza; letett elém egy csésze gőzölgő kávé. Közvetlenül a kiviharzását megelőzően hosszasan magyarázott. Lassan lett világos, mit akar: egy helyi cukrászdát ajánlott. Ha jól fejtettem meg a szavait, közeli rokona üzemeltette. Cuppogott, mutatta, milyen isteni ott a gelato. A kávé mellé odatolt egy kockacukros dobozkát, és diszkrétan az asztalra helyezett egy kis kártyát, rajta a cukrászda kódjával, amit a telinfómmal tudtam leolvasni. És beszélt, beszélt, beszélt szakadatlanul.